

се не казва. Жената е яла кокоши крака. Туку вижъ изтървала се дѣто не трѣба; па вижъ, че и Държавата се научила и...

— Правъ си.

— Правъ съмъ зеръ! Ако жена ми знаеше отъ где вземамъ и где давамъ — сега да съмъ голъ като пръстъ.

— Е, тъй е, тъй.

— Помня, когато лани дойде турчина отъ Стамболъ. Ние знаехме още на другия день.

— Какъвъ бой теглихъ на жена си, че и сега го помни.

— Разбра ли я! (като се огледва да нѣма нѣкой наблизо). Е!... Где намѣри кюлчето злато?

— (Запъвайки се). Не... азъ таквозинка... не съмъ намѣрилъ.

— Че какъ! на ли...

— Ами вървя и си блъскамъ ума съ моето иманярство.

— Е!

— И ми дойде на умъ: ако намеря такова кюлче... и тъй се зарадвахъ, че влязохъ да попитамъ: думамъ си — той разбира...

— (Въздържанъ). Какъ?... Ами ти за какъвъ ме вземашъ! Сега пъкъ искашъ да скриешъ, че...

— Не искамъ да крия, бе Миндо. Че ако съмъ намѣрилъ — нали щѣхъ да донеса баримъ едно парче да го видишъ...

— Слушай: не се подигравай съ мене. Хлѣба ми еди...

— Пази Боже да се подигравамъ съ човѣкъ, който добро ми е сторилъ.